

SUMARI

9	I
11	Aubade I
15	II. RASTRE NIVAL
17	Images à la sauvette
19	La patinadora del Baikal
23	Memòries d'Àfrica
27	Final d'un somni
29	Líquida perplexitat
31	La desmemòria
35	Cap Hatteras
37	Aubade II
41	Arbor vitae
43	The Schindler's List Theme
47	The Most Beautiful Suicide
47	Body Fallen
51	The Most Beautiful Suicide
53	Surviving You, Always
57	Èxode
59	Cuba, 1934
63	Port d'Anzio
67	Pirotècnia

71	Maternità
75	Fulles negres
79	Temps moderns
81	Bonjour tristesse
83	El rastre nival
87	The Waste Land
89	La llei del talió
93	Mecanoscrit del darrer origen
95	III
97	Previously Recorded

Aubade I

*Sota el càlid sol indiferent,
entre animals més forts i més bells,
s'obre camí.*

W. H. AUDEN

*Van despertar-se. Però l'herba ja era negra.
Siguin les ombres el seu pa i el vent la seva aigua.
[...] una braçada de nit tot el seu foc a la terra.*

Y. BONNEFOY

Traspua el sol primer la línia arbrada
de les plantes llenyoses i els arbustos,
i es deixen caure els últims flocs
per sobre les branques de pi negre
i la tanca que formen bedolls nans.

Dins la cova espetega amb força el foc.
Fa olor de tripa i pell de ren fumada:
s'eixamplen els narius
damunt el prognatisme del mentó
flairant el dia nou sota l'abric
                                  calcari de la roca.

Porten primavera a les ales els frarets.
I amb l'estocada de la llum
llueix rabiosament el permagel
mentre la tundra es muda amb brins de verd.

Prou saps que és hora que desperti
la letargia de l'os blanc,
i deixi el bou mesquer els altiplans.
Aviat cavalls gegants buscaran la pastura
on creix l'herba incipient,
i s'omplirà el congost
de llaneguts rinoceronts salvatges.

Sents els retocadors llescant nuclis de pedra,
com s'esquerdilla el pedernal,
com raten el cartílag les mandíbules
que enllaçarà les puntes als fistons.
I se't contrau el prominent arc de les celles
que anuncien el neguit de la cacera:
llances fonyant mamuts i mastodonts.
Al peu pessigolleja la partença,
i se't fa enyor veure com les femelles
espollen els menuts curosament.
Però et toca ser memòria dels espais;
la roca de dos caps on nien àligues,
el sinuós barranc
on emboscàveu cérvols al crepuscle
o els esculls del mol·lusc que estiren coll
per sobre la incessant
crescuda de les aigües.

Així ha estat sempre,
però al vent glateix alguna cosa nova:
un mal pressentiment al costellam exhaust.

Altres veus criden,
altres mans afonen bèsties,
altres cossos desitgen l'abric del promontori.

S'esgargamella amb ràbia
el corrent líquid pel torrent
negant la riba de rouredes i til·lers.
Veuràs altra vegada els búfals d'aigua?

Caldrà deixar algú al ventre del terral.
Guardar-se de l'ullal de hienes carronyeres.
Arrambar el foc
quan torni el fred cruent de la glacera,
i els dies siguin breus
damunt l'estepa blava.

Caldrà esperar que l'alba reverberi
dins les albes.

Caldrà estampar parets amb pigment ocre,
gravar mosses profundes per romandre.

Encongir-se sobre la greda blanca
quan l'herba creixi negra.

I deglutir
el silenci lític
del no-res.

Images à la sauvette

[Henri Cartier-Bresson, 1908-2004]

No hi ha res en aquest món
que no tingui un instant decisiu.

CARDENAL DE RETZ

Vas pressentir sempre el moment;
la mil·lèsima fracció de segon
en què el geni i l'olfacte es confabulen.
Premies el disparador contra el silenci,
per això als teus retrats palpita
un impuls fosc, una pulsíó de vida
obscura i tràgica, un convuls equilibri.

Deies que una bona fotografia
havia de fer-se amb els ulls i el cap i el cor,
i que era bo deixar que fossin les imatges
les que busquessin l'objectiu
igual que un animal cerca la mà
que l'alimenta. Les teves lents
han congelat una part grisa de la història.

En blanc i negre vas brunyir
de llum viva totes les teves fotos.
La "Sèrie índia" sintetitza
l'instant revelador
en què l'invisible se'ns concreta
i la mirada és com la fulla d'una daga.

Un dia vas deixar de retratar:
“Ja no faig fotografies”, repeties
com si t’habités un dens pòsit de nostàlgia
i en cada imatge retrobessis
algun fragment inèdit i brutal
de la part més ferotge del teu segle.

“Ja no faig fotografies. Als carrers no.”
Com si els records se’t regressin
i t’inquietés aquella forma de memòria
feta de trossos de paper.
Tota aquella memòria de *voyeur*.

L’obsessió per una imatge robada:

“Hi ha massa llum,
ja no faig fotografies.”

© Àngels Marzo Torres, 2022
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2022
C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat

Primera edició: març de 2022
ISBN: 978-84-1303-352-5
DL: L 177-2020
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L
www.bobala.cat

✎ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.